

Οδοιπορικό με τους νέους στην «Κυρά της

Ρο

/ Γεν

Του αρχιμ.Ιακώβου Κανάκη

Μια ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό μας ένα πρωϊνό για ένα οδοιπορικό στην Κυρά της Ρούμελης, στην Παναγία την Προυσιώτισσα! Με τα πόδια από το Καρπενήσι έως εκεί, τι λέτε; Να πάμε, απάντησαν τα παιδιά, ευλογία θα είναι! Όλα τότε, σιγά-σιγά, άρχισαν να οργανώνονται και κυρίως, να σχεδιάζονται μέσα στην καρδιά μας. Οι μέρες περνούσαν και τα παιδιά ρωτούσαν το πως θα πάμε, τι θα κάνουμε κτλ. Η απάντηση σχεδόν στερεότυπη, θα δείτε, θα μας οδηγήσει σε όλα η Παναγία. Θα οδοιπορήσουμε νύχτα και για περίπου έξι έως επτά ώρες. Το βράδυ εκείνο δεν θα το ξεχάσουμε ποτέ!

Συνάντηση στις δέκα το βράδυ, έξω από το δημαρχείο του Καρπενησίου. Περίπου 35 νέοι άνθρωποι με φακούς, μπαστούνια, σκουφιά, αναγκαία, βέβαια, όλα αυτά για την ολονύχτια προσπάθεια. Το κρύο τσουχτερό! Ξεκινάμε, λέγοντας το απολυτίκιο της Παναγίας και ο Θεός βοηθός! Η ώρα ξεκίνησε να περνά και

ταυτόχρονα, το κρύο να δυναμώνει όσο πιο πολύ προσεγγίζαμε στα ποτάμια. Η μια έκπληξη διαδεχόταν την άλλη. Ένα σκυλί από το «πουθενά» εμφανίζεται μπροστά μας και γίνεται ο φύλακά μας, ο φύλακας όλων των παιδιών. Γύριζε γύρω από τον καθένα, οδηγούσε την πορεία, πήγαινε στο τέλος και ενίσχυε αυτούς που βρέθηκαν από κούραση πιο πίσω. Το μόνο που δεν είχε, ήταν ανθρώπινη λαλιά. Σε λίγο, και μια γάτα βρέθηκε μαζί μας, μέσα στο βουνό! Τι φοβερό, όλη η δημιουργία, άνθρωποι, ζώα, η κτίση ολόκληρη, πορεύονται αρμονικά, για να προσκυνήσουν την μητέρα του πλαστού και δημιουργού! Και είναι βέβαιο ότι και άγγελοι βρίσκονταν στην ιερή αυτή ακολουθία! Η πορεία συνεχιζόταν με δυνατά ψαλίσματα, αφού κανέναν δεν μπορούσε να ενοχληθεί, ο μόνος που άκουγε σε εκείνη την ερημιά ήταν ο ίδιος ο Θεός! Και όμως νομίζαμε ότι ήταν έτσι τα πράγματα. Υπήρχε ένα σπίτι στα απόμερα στο οποίο, μόλις η γυναίκα κατάλαβε ότι μέσα στη νύχτα, κάποιοι περνούν, σηκώθηκε μάλλον φοβισμένη! Βγαίνοντας, όμως, στο μπαλκόνι φώναξε: «*βοήθειά σας παιδιά*» και έσκυψε με μια απλότητα και ταπείνωση το κεφάλι της. Ανταποδώσαμε τον χαιρετισμό, διδαχθήκαμε από την σύντομη ευλάβειά της και συνεχίσαμε. Τα πρώτα δείγματα κοπώσεως κάνουν την εμφάνισή τους. Οι κουβέντες μεταξύ μας αρχίζουν και αραιώνουν, γιατί ομιλία και βάδισμα δεν πηγαίνουν μαζί.

«*Στάση θα γίνει στα Πατήματα της Παναγίας*»! Τι στάση ευλογημένη ήταν αλήθεια αυτή; Ψάλλαμε με την καρδιά μας, όλοι μαζί, πράγματι «*εν ενί στόματι και μια καρδιά*». Το ψύχος γινόταν όλο και πιο δυνατό, γιατί βρισκόμασταν πλέον παράλληλα στο ποτάμι, που είχε ξεκινήσει μια συναυλία παφλασμών. Η κούραση σε λίγο δεν έδινε πλέον καμμία δυνατότητα για συζήτηση. Ο καθένας μόνος, δέομενος, δίνοντας κουράγιο στον εαυτό του, προχωρούσε. Στα τελευταία χιλιόμετρα μια ανηφόρα που δεν είχαμε υπολογίσει. Έβαλαν όλοι, όλες τις δυναμείς τους και κάποια στιγμή, το αυτοκίνητο που μας συνόδευε, είδε στην ένδειξη του ταμπλό τον τερματισμό της απόστασης, λέγοντας: «*δύο χιλιόμετρα ακόμα*». Πήραμε θάρρος! Προχωρούσαμε μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Έχουν δημιουργηθεί τώρα πολλές ξεχωριστές ομάδες, άλλοι, βέβαιοι, εντελώς μόνοι, ανάλογα με τις αντοχές του ο καθένας. Σε λίγο, ακούσαμε ψαλμωδίες, ήταν από τα μεγάφωνα της μονής. Δεν άργησε να δούμε και το μοναστήρι μέσα στη χαράδρα. «*Νυν απολύεις τον δούλο σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριο σου...*». Φθάσαμε, στο προαύλιο της μονής και κάποιος πρότεινε: «*Πάμε μπούσουλα στην Παναγία*;».

Λοιπόν, ο ένας πίσω από τον άλλο σε σειρά, κουρασμένοι αλλά γεμάτοι, ατενίσαμε το πρόσωπο της Παναγίας που ομορφότερο δεν υπάρχει. Τότε ξεκουραστήκαμε! Τα υπόλοιπα έχουν να κάνουν με την ψυχή του καθενός και με την Παναγία...

